

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 95.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392209920/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Pust af hans Barndom og dens Friluftsliv. Landtaturene var nemlig for længe siden opgivet. Sigurd havde været med et Par Gange, men kedet sig så forfærdeligt, at han erklærede, at det skulde han dog ikke have mere af. Han faldt i Søvn under de time-lange Kørsler, svimmel i Hovedet af at se Poppeltræ glide forbi efter Poppeltræ, og gule Marker vexe i en Evindelighed med grønne og brune. De morsomme, gamle Kroer kaldte han skidne og dumme, han gjorde Nar af Bøndernes landlige Mad og sendrægtige Tale; mindst af alt begreb han da, hvad Fornøjelse der var i at ligge på Toppen af en Grusgrav og glo ud over et lyngsort Hedeland, hvor kun et Par skaldede Får gik, og et Kirketårn stod langt ude, mens Vestenvinden brummede i en Sandharpes rustne Streng. Nej, intet var så kedeligt som at komme på Landet! Ja, en Gang, da de kom kørende ad den høje Landevej, og Tue fuld af vemodig Stolt-hed viste ham sin Fædrengård nede i Dalen, udbrod han endog: «Den Gård! Vorherre bevar os, hvor må du være glad over at være sluppet derfra!» — og det sagde han om det hellige Tave, til hvis hvide, egepanelede Stuer og mørke, øde Tavshed Tues Tanker så ofte var draget i sukkende Længsel! Ak, hvor ganske anderledes havde ikke Anton været, når han var med på Turen! Når Tue nu tænkte tilbage på den Tid, anede han vel nok, at hans lille Ven kun havde været et lidet, ærbødigt Ekko af, hvad Vejinspektørens Søn vilde og mente; — men han tilstod det ikke for sig selv — Alf og Anton skulde stå i det reneste, højeste Lys imod hans egen, mørke Lavhed — hvide, skinnende Engle. Han tænkte ellers kun lidet på de Dage, dels havde han jo ikke Lov dertil, dels frygtede han hele den gamle Verdens Tynge og Alvor — og nødigt vilde han se, hvor langt bedre og finere han den Gang var.

En Ting havde Tue dog opnået hos Sigurd, om

end med Møje: at Legepladsen var blevet forlagt fra Torvet ned til den smalle Engstrimmel ved Havnen bag Købmændenes Boder og Tømmerstabler. Ti hvor var det ham muligt at lege på den runde Plads af Sten under Fængslets gitrede Ruder og høje, skyggende Gayle? Så var der dog bedre henede. Bagved lå Byen med sine Tårne og Skorstene hyllede i Røg og Damp, men foran rislede det friske Vand og strøg den friske Vind. Her kunde man høre Fuglene synge og følge de langtuddragende Skibe, og først og fremmest — her havde man den fugtige Muld under sin Fod. Og hvor længtes Tue mod den levende Jord — som en Fange vansmægtende på de gølge Stene. Ti Længslen efter Landet døde aldrig hos ham. Når Fader om Aftenen vendte hjem fra sine lange Ture, listede Tue ud i Gangen til hans store Kavaj, pressede sit Ansigt ned i dens lodne, grå Favn og åndede i dybe, tørstige Drag den friske Duft af Landevejvind og Markers Grøde. Fader selv var meget utilfreds med, at han aldrig mere kunde få sit «Pus» med ud at køre, men Moder mente, de måtte helst lade det gå, som det selv vilde. Til en af Siderne skulde det jo altid være. Og Sigurd havde jo dog i hvert Fald revet ham ud af hans syge Grublen.

Hvad nu de andre Dreng angik, havde Tue lidt efter lidt forsonet sig med dem. De var i Virkeligheden ikke så slemme, som han havde troet. Han fandt dem ikke mere så stødende rå som før, ja, han kunde endog med Iver deltage i deres voldsomme Løge i blussende Følelse af sin nye Styrke. Han kunde give sig til at råbe og skrigte ligesom de andre, blot for at skaffe Luft for al den Kraft, der pressede på. Men endnu glemte han dog ikke, selv når han allermost var Dreng mellem Dreng, at en Gang havde han levet et andet Liv, et renere og finere end dette; der blev stedse et drømmende Vemod tilbage i hans Sind efter alt det tabte. Men tillige et vist Hovmod,